

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.07.2004, sp. zn. 5 Tdo 794/2004, ECLI:CZ:NS:2004:5.TDO.794.2004.1

Číslo: 34/2005

Právní věta: K naplnění znaku „ve více státech“ uvedeného v § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. o trestném činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů postačuje, pokud organizovaná skupina působí alespoň ve dvou státech, přičemž jedním z nich může být i Česká republika.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.07.2004

Spisová značka: 5 Tdo 794/2004

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů

Předpisy: § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného V. L. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 3. 2004, sp. zn. 11 To 14/2004, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 2 T12/2002.

Z o d ů v o d n ě n í :

Obviněný V. L. byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 12. 2003, sp. zn. 2 T 12/2002, uznán vinným pokračujícím trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák., kterého se dopustil jednáním popsáním pod body I. a II. výroku o vině, tedy tím, že

I. spoluobviněný W. H. ve vědomé a chtěné spolupráci s obviněným V. L. v objektu v obci B., kde v přesně nezjištěné době koncem měsíce července až začátkem měsíce srpna 2000 umístil výrobní zařízení sestávající ze skleněné zábrusové zátky NZ 29/32, rtuťového teploměru do 200 °C se zábrusem NZ 14/23, destilační baňky o objemu 2000 ml se dvěma postranními tubusy, držáků na chladič, laboratorního stojanu s přípevněnými třemi kusy dvojité křížových svorek, z nichž v jedné byl přípevněn varný kruh a propanbutanové láhve s dvouvaříčem, v přesně nezjištěné době předcházející dni 14. 11. 2001 vyrobil nejméně 300 gramů metamfetaminu, který je zařazen podle Úmluvy o psychotropních látkách do seznamu II. přílohy č. 5, zákona č.

167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, dne 14. 11. 2001 v době mezi 15. až 16. hodinou nejméně 300 gramů této látky předal v P. obviněnému V. L., který za tím účelem přicestoval do P., přičemž obviněný V. L. převzal metamfetamin od W. H. v úmyslu prodat ho v duchu předchozí dohody za částku 35 DM za gram občanu SRN M. D., který dne 14. 11. 2001 přicestoval do České republiky, aby uvedenou látku převzal a zajistil její transport do SRN a její následný prodej zájemcům sídlícím ve SRN, přičemž M. D. dne 14. 11. 2001 v Ch. uvedenou látku od obviněného V. L. skutečně převzal a ukryl ji ve sklepních prostorách domu v P. ulici za účelem jejího dalšího transportu do SRN,

II. spoluobviněný W. H. po předchozí dohodě s obviněným V. L. vyrobil v objektu v obci B., kde od přesně nezjištěné doby od konce měsíce července až začátku měsíce srpna 2000 měl umístěné výrobní zařízení sestávající ze skleněné zábrusové zátky NZ 29/32, rtuťového teploměru do 200 °C se zábrusem NZ 14/23, destilační baňky o objemu 2000 ml se dvěma postranními tubusy, držáků na chladič, laboratorního stojanu s připevněnými třemi kusy dvojitých křížových svorek, z nichž v jedné byl připevněn varný kruh a propanbutanové láhve s dvouvařičem, v době od 10. do 12. 12. 2001 nejméně 200 gramů metamfetaminu, který je podle Úmluvy o psychotropních látkách zařazen do seznamu II. přílohy č. 5 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, a poté vyrobený metamfetamin odvezl do P., kde ho ukryl v pronajatém pokoji hotelu K., přičemž obviněný V. L. v téže době se souhlasem spoluobviněného W. H. dojednal prodej metamfetaminu, vyráběného spoluobviněným W. H., za částku 35 DM za gram s německým státním příslušníkem M. D., který za účelem koupě metamfetaminu přicestoval nejpozději dne 14. 12. 2001 v dopoledních hodinách do Ch., kde se setkal s L. L., která ho v době kolem 11.30 hodin dovezla do P., a v době po 14.00 hodině se všichni setkali v restauraci hotelu K., odkud obviněný V. L. s M. D. odešli do pokoje, kde M. D. převzal objednaných 200 gramů metamfetaminu, které pak uložil do osobního automobilu obviněného V. L., obviněný V. L., M. D. a L. L. pak odcestovali do K. V., kde M. D. metamfetamin ukryl ve sklepních prostorách domu v P. ulici, odkud ho v přesně nezjištěné době prostřednictvím H. J. G. dopravil do SRN za účelem jeho prodeje svým odběratelům.

Za to byl obviněný V. L. odsouzen podle ustanovení § 187 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 10 let, k jehož výkonu byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Současně bylo rozhodnuto o vině a trestu spoluobviněných W. H. a S. H.

Citovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni napadli obviněný V. L. a spoluobviněný W. H. odvoláními, která Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 22. 3. 2004, sp. zn. 11 To 14/2004, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl. Opis tohoto usnesení byl obviněnému V. L. doručen dne 28. 4. 2004, jeho obhájcem dne 28. 4. 2004 a 29. 4. 2004 a příslušnému státnímu zastupitelství dne 27. 4. 2004.

Proti zmíněnému usnesení Vrchního soudu v Praze podal obviněný V. L. prostřednictvím svého obhájce dne 31. 5. 2004 dovolání, které prostřednictvím dalšího obhájce dne 28. 6. 2004 doplnil a které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Obviněný má za to, že se soudy dříve činné ve věci nevypořádaly s tím, zda popsání jednání skutečně naplňuje ve všech směrech kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. Za podstatu dovolání obviněný označuje polemiku ohledně pojmu „ve více státech“, v kterých má působit organizovaná skupina, ve spojení s níž spáchal trestný čin. Podle jeho názoru v důsledku ustálené praxe ovlivněné komentářem k trestnímu zákonu postačí, že jde o organizovanou skupinu působící nejméně ve dvou státech. Obviněný se však domnívá, že odhlédne-li se od tohoto komentáře, je uvedený názor v rozporu s jazykovým, logickým a systematickým výkladem.

Podle obviněného v tomtéž komentáři se pojem „více“ vykládá tak, že musí jít o nejméně tři, z čehož

dovozuje, že není možné tento pojem vykládat jiným způsobem. V této souvislosti poukazuje na ustanovení § 224 odst. 3 tr. zák., kde je pojem „více osob“ interpretován jako nejméně tři osoby. Obviněný dále zmiňuje jazykový výklad a má za to, že pokud zákonodárce používá jeden pojem v různých souvislostech, musí v právním státě platit zásada právní jistoty a stejný pojem musí být vykládán stejně. Rovněž logický výklad zejména při použití zásady per argumentum a simili podle obviněného vyžaduje, aby byl obdobný pojem vykládán stejně. Tentýž požadavek obviněný shledává v systematickém výkladu, když tvrdí, že smysl zákonného ustanovení musí být vykládán v souvislosti se širším celkem, s celým zákonem nebo celým právním řádem.

Obviněný V. L. poukazuje i na ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) tr. zák. a § 148a odst. 2 písm. a) tr. zák., podle nichž jsou zde uvedené kvalifikované skutkové podstaty naplněny, jestliže je čin spáchán nejméně se dvěma osobami, a dovozuje, že pokud by podle zákonodárce mělo k naplnění ustanovení § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. stačit působení organizované skupiny ve dvou státech, nic by mu nebránilo, aby to vyjádřil tímto způsobem. Obviněný dále zmiňuje ustanovení § 89 odst. 4 písm. b) tr. zák., které při výkladu pojmu „veřejně“ používá termín „před více než dvěma osobami současně přítomnými“, a také ustanovení § 219 odst. 2 písm. a) tr. zák., které hovoří o „dvou nebo více osobách“.

Obviněný V. L. dále uvádí, že odvolací soud vyjmenoval řadu mezinárodních úmluv a poukázal tak na závažnost nelegálního obchodu s omamnými a psychotropními látkami, avšak podle obviněného ani tyto úmluvy nevyzývají smluvní strany k takovým krokům, jaký byl učiněn při formulaci ustanovení § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. Obviněný má za to, že toto ustanovení bylo do zákona vkládáno zejména proto, aby se Česká republika nestala tzv. tranzitní zemí, a jestliže zákonodárce kvalifikovanou skutkovou podstatu vyjádřil tímto způsobem, nelze jejím účelovým výkladem rozšiřovat podmínky trestnosti.

Obviněný V. L. závěrem svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze i předcházející rozsudek Krajského soudu v Plzni a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze (ač bylo navrženo zrušení prvostupňového rozhodnutí), aby věc v potřebném rozsahu projednal a rozhodl. Zároveň obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil výrok o trestu a zároveň rozhodl, zda jsou i nadále dány vazební důvody.

V doplnění dovolání obviněný uvedl, že soudy dříve činné ve věci nesprávně posoudily jeho jednání jako spáchané členem organizované skupiny působící ve více státech. Podle názoru obviněného o jeho trestné činnosti vypovídali toliko svědkové M. D. a L., k jejichž výpovědím neměl soud vůbec přihlížet. Dále má obviněný za to, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by se byl jen jeden gram psychotropní látky dostal mimo území České republiky a byl vyvezen do SRN a že chemické zkoušky zadržené psychotropní látky nepotvrdily, že by se jednalo o látku vyrobenou v České republice. Při zvážení všech popsaných pochybností považuje obviněný za pochybení soudu prvního stupně, pokud ho uznal vinným a uložil mu trest v délce takřka 1/7 průměrného lidského věku.

Závěrem doplnění dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k tr. ř. zrušil napadené usnesení a Vrchnímu soudu v Praze přikázal znovu jednat o podaném odvolání obviněného. Nejvyšší státní zástupkyně se k dovolání obviněného V. L. do dne vydání tohoto usnesení nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání podal obviněný V. L. jako oprávněná osoba (§ 265d odst. 1 písm. b/ tr. ř.), učinil tak prostřednictvím obhájců (§ 265d odst. 2 tr. ř.), včas a na správném místě (§ 265e tr. ř.), dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je obecně přípustné (§ 265a odst. 2 písm. h/ tr. ř.), a obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Pokud jde o dovolací důvody, obviněný V. L. opírá jejich existenci o ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř., tedy že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném

nesprávném hmotně právním posouzení, a dále že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku, ačkoliv v řízení mu předcházejícím byl dán důvod dovolání uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř.

Nejprve považuje Nejvyšší soud za nutné vyjádřit se k argumentaci popsané v doplnění dovolání. Obviněný V. L. zde především tvrdí, že soudy činné dříve ve věci nesprávně posoudily jeho jednání jako člena organizované skupiny působící ve více státech, protože chybně hodnotily provedené důkazy a vadně zjistily skutkový stav. Přitom obviněný poukazuje zejména na výpovědi svědků M. D. a L. L., které považuje za nevěrohodné, a uvádí své vlastní závěry týkající se výroby a následného pohybu psychotropní látky. Existenci dovolacího důvodu tak v naznačeném rozsahu shledává obviněný primárně v nesprávných skutkových zjištěních, z nichž soudy obou stupňů vycházely, a v hodnocení důkazů, které byly provedeny. Předpoklady pro jiné právní posouzení svého jednání tedy obviněný dovozuje nikoliv z jiného právního posouzení skutku obsaženého ve výroku ovine v rozsudku soudu prvního stupně, ale z odlišných skutečností, než jaké soudy obou stupňů vzaly v úvahu.

Jak ovšem vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., důvodem dovolání nemůže být samo o sobě nesprávné skutkové zjištění, neboť takový důvod zde zahrnut není. Dovolání není dalším odvoláním, aleje mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě jen některých výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad. Proto dovolání není možné podat ze stejných důvodů ave stejném rozsahu jako odvolání a dovoláním se nelze úspěšně domáhat jak revize skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, tak ani přezkoumávání správnosti a úplnosti jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry je oprávněn doplňovat, popřípadě korigovat jen odvolací soud, který za tím účelem může provádět dokazování (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Dovolací soud není obecnou třetí instancí, v níž by mohl přezkoumávat jakékoliv rozhodnutí soudu druhého stupně. Přezkoumávat správnost a úplnost skutkových zjištění, resp. provedeného dokazování, a to ani v souvislosti s právním posouzením skutku či jiným hmotně právním posouzením, nemůže dovolací soud už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy. Na rozdíl od soudu prvního stupně a odvolacího soudu totiž dovolací soud nemá možnost podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání tyto důkazy sám provádět či opakovat, jak je zřejmé z omezeného rozsahu dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.

Formulace dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., o který obviněný V. L. svoji argumentaci opřel v doplnění svého dovolání, přitom znamená, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotně právní posouzení skutku nebo o hmotně právní posouzení jiné skutkové okolnosti. Provádění důkazů, včetně jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů z důkazů, ovšem neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. a § 263 odst. 6, 7 tr. ř. Jestliže tedy obviněný V. L. namítal nesprávnost právního posouzení skutku, ale tento svůj názor dovozoval jen z odlišné verze skutkového stavu, případně z odlišného hodnocení důkazů, pak soudům činným drive ve věci nevytýkal vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž porušení procesních ustanovení. Porušení určitých procesních ustanovení sice může být rovněž důvodem k dovolání, nikoli však podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale jen v případě výslovně stanovených jiných dovolacích důvodů (zejména podle § 265b odst. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/ a l/ tr. ř.).

Proto při posuzování oprávněnosti tvrzení dovolatele o tom, zda existuje dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je dovolací soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy prvního a druhého stupně. V trestní věci obviněného V. L. to pak znamená, že pro dovolací soud je rozhodující skutkové zjištění, podle něhož se obviněný dopustil jednání tak, jak je popsáno ve výroku ovine rozsudku soudu prvního stupně, případně rozvedeno v odůvodnění tohoto rozhodnutí, s jehož skutkovými závěry se ztotožnil i odvolací soud. Z nich zejména vyplývá, že

obviněný participoval na výrobě a distribuci psychotropní látky spolu s dalšími alespoň dvěma osobami, přičemž jedna z nich (W. H.) na území České republiky v obci B. vyrobila takovou látku, jež byla prostřednictvím obviněného V. L. prodána M. D. Dále podle skutku popsaného pod bodem II. výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně byla tato látka převezena k další distribuci na území SRN. Kdyby měl dovolací soud akceptovat dovolací námitky obviněného a jeho verzi skutkového stavu uvedenou v doplnění dovolání, musel by odhlédnout od citovaných rozhodných skutkových okolností, resp. dospět k odlišným skutkovým zjištěním, než jaká vzaly za podklad svých rozhodnutí soudy obou stupňů. To ovšem v dovolacím řízení není možné, jak bylo podrobně vyloženo již výše. Zmíněné dovolací námitky obviněného, které se týkají skutkových zjištění a správnosti dokazování, jsou tedy mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet.

V rámci dalších dovolacích námitek, které již mohou v obecném smyslu naplnit uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., potom obviněný především tvrdí, že podle jeho názoru soudy činné dříve ve věci nesprávně hmotně právně posoudily jeho jednání jako spáchané ve smyslu § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, neboť pojem „více“ by měl být vykládán tak, že se musí jednat nejméně o tři státy. K tomu Nejvyšší soud uvádí následující.

Podstatou naplnění podmínek výše zmíněné kvalifikované skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. je existence organizované skupiny, která působí ve více státech a ve spojení s níž pachatel spáchal trestný čin. Jak vyplývá ze skutkových zjištění učiněných soudy obou stupňů, která nezpochybnil ani obviněný V. L., posuzovaného jednání se dopustil ve spojení s organizovanou skupinou, která působila v České republice a ve SRN, tedy ve dvou státech, z nichž jedním je Česká republika.

Jak také zmínil ve svém dovolání obviněný, pojem „více“ je skutečně v trestním zákoně užít v řadě případů. Není však již pravdou, že by byl vždy vykládán jako nejméně tři, přičemž takový obecný závěr nevyslovuje ani komentář, který obviněný zmiňuje v dovolání (jedná se zřejmě o publikaci Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. Praha, C. H. Beck). Uvedený názor je totiž právní teorií i soudní praxí a rovněž tímto komentářem bezesbytku aplikován jen v případě ustanovení § 224 odst. 3 tr. zák., podle kterého spáchá trestný čin ublížení na zdraví ten, kdo mimo jiné z nedbalosti způsobí smrt více osob. Pojem „více“ je zde jednoznačně interpretován jako nejméně tři osoby. V dalším případě, který obviněný v odůvodnění svého dovolání zmiňuje, tedy v ustanovení § 219 odst. 2 písm. a) tr. zák., je stanoveno, že trestného činu vraždy se dopustí mimo jiné ten, kdo úmyslně usmrtí dvě nebo více osob. I zde je nutné pod pojmem „více“ chápat počet tří osob a vyšší, avšak současně není možné přehlédnout, že pojem „více“ zde nevystupuje jako relativně samostatný pojem, který by snad bylo možné i samostatně vykládat, jako je tomu v předchozím případě, ale plní zde funkci spíše matematickou, protože stanoví, že počet usmrcených osob musí být alternativně větší než dvě. Podle názoru Nejvyššího soudu proto není možné dovodit, že by zde pojem „více“ existoval natolik individuálně a nezávisle, aby bylo možné učinit jednoznačnou interpretaci v tom smyslu, že se vždy jedná o počet tři a více.

Obviněný zmiňuje i ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) a § 148a odst. 2 písm. a) tr. zák., podle kterých je naplněna kvalifikovaná skutková podstata mimo jiné tehdy, spáchá-li pachatel čin nejméně se dvěma osobami. Význam je opět zřejmý a v podstatě shodný jako v předchozím případě, tedy musí se jednat o alespoň dvě osoby, byť ve zcela jiné souvislosti. Rozdíl je jen v tom, že zákonodárce stejný počet jednou vymezil jako dva a více, poté jako nejméně dvě, přičemž shodně mohl použít i další varianty (alespoň dvě, více než jedna apod.). Ani ohledně těchto ustanovení proto nelze podle názoru Nejvyššího soudu tvrdit, že pojem „více“ musí být alespoň tři.

Obviněný V. L. dále zmiňuje jazykový, logický a systematický výklad, jejichž aplikací dovozuje, že jeden pojem musí být vykládán stejně. Nejvyšší soud má za to, že takový názor není zcela správný, neboť každý pojem je nutné také vykládat podle souvislostí, v nichž byl užit, byť je nutné obviněnému přisvědčit, že zcela rozdílné výklady by samozřejmě správné nebyly. Pojem „více“ je ovšem používán v trestním zákoně i na dalších místech, např. v ustanovení § 28 odst. 1 tr. zák., podle kterého lze uložit každý vyjmenovaný trest samostatně nebo i více jich vedle sebe, což bezpochyby znamená dva a více trestů, nikoliv alespoň tři. Dále je možné zmínit ustanovení § 34 písm. i) tr. zák., které stanoví jako přitěžující okolnost, že pachatel spáchal více trestných činů, přičemž zde postačují toliko dva trestné činy. Obdobně je tento pojem užit v ustanovení § 35 odst. 1 tr. zák., v jehož nadpise je uvedeno „Ukládání trestu za více trestných činů“ a vzápětí v textu se stanoví „Odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů ...“. Je proto zřejmé, že zákonodárce pojem „více“ nepoužívá tak striktně, jak to tvrdí obviněný ve svém dovolání, a jazykovým ani logickým výkladem nelze dovodit, že se za všech okolností musí jednat o počet tři a vyšší.

K interpretaci pojmu „více“ Nejvyšší soud dále doplňuje, že je nutné zohlednit, ve vztahu k jakému předmětu je toto slovo užit. Obviněný totiž ve svém dovolání argumentuje toliko případy, kdy je pojem užit ve vztahu k počtu osob, ale v posuzované věci je přitom v § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. uveden ve vztahu k počtu států. Na počet osob a na počet států potom není možné aplikovat zcela shodná pravidla, neboť je zásadní rozdíl v součtu osob, na kterých je možné např. spáchat trestný čin vraždy podle § 219 odst. 2 písm. a) tr. zák. nebo s nimž je možné spáchat trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 3 písm. a) tr. zák. na jedné straně, a v součtu států, ohledně kterých lze spáchat trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. na straně druhé, neboť počet států je obecně výrazně menší. Rozšíření působnosti organizované skupiny ve smyslu tohoto ustanovení na každý další stát vyjma domovského je proto nutné vždy hodnotit jako závažnou okolnost, která zvyšuje typový stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. Z právě uvedeného je také zřejmé, že není žádného důvodu vylučovat z pojmu „více států“ první, resp. domovský stát organizované skupiny (v posuzované trestní věci Českou republiku). Navíc zákonodárce užil obecného pojmu stát, přičemž i Česká republika státem bezpochyby je.

Nejvyšší soud proto konstatuje, že obviněný V. L. jednáním popsaným pod body I. a II. výroku o vině v rozsudku Krajského soudu v Plzni spáchal pokračující trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák., neboť podle skutkových zjištění mimo jiné participoval na činnosti organizované skupiny, která vyráběla a distribuovala psychotropní látku v České republice ve SRN. Organizovaná skupina tak vyvíjela trestnou činnost na území dvou států, což postačuje k naplnění pojmu „ve více státech“, který vyžaduje ustanovení § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. Tento závěr shodně a správně konstatoval soud prvního stupně i soud odvolací, tudíž podané dovolání obviněného je zjevně neopodstatněné.

Na podkladě všech uvedených skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že obviněný V. L. podal dovolání proti rozhodnutí, jímž nebyly naplněny uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Protože však jeho dovolání bylo částečně opřeno o námitky, které by za jiných okolností mohly být dovolacím důvodem podle citovaných zákonných ustanovení, ale tyto námitky Nejvyšší soud neshledal z výše uvedených důvodů opodstatněnými, dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné, přičemž nepřezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí ani správnost řízení mu předcházejícího. Jde totiž o závěr, který lze učinit bez takové přezkoumné činnosti pouze na podkladě spisu a obsahu dovolání, aniž bylo třeba opatřovat další vyjádření dovolatele či ostatních stran trestního řízení nebo dokonce doplňovat řízení provedením důkazů podle § 265r odst. 7 tr. ř. Podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. mohl Nejvyšší soud rozhodnout o dovolání v neveřejném zasedání.